

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

Quomodo confessionem impediatur diabolus, & quam varia sint mutorum
genera, Sermo

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

*Quomodo confessionem impediatur diabolus, & quam varia sint
mutorum genera.*

ERat Iesus eiciens demonium, & illud erat mutum. Et cum eiecisset demonium, loquutus est mutus. Lucæ XI. Multos hodiè habemus in Ecclesia mutos, quibus vtiam adueniret Iesus, qui ora illis referaret, & expulso demone vocem redderet. Sunt enim quidam, qui non possunt eloqui in confessione sua peccata. Quos nimirum multifariam præpedit diabolus, ne de seipsis ea quæ fecerunt, loqui possint in confessione sacramentali peccata. Multi, inquam, sunt qui sua nequeunt confiteri vbi debent peccata, & vbi eadem per confessionem delerentur. Quorum tamen nonnulli ad eam sunt inuerecundi, ad eam inhonesti quoque, vt in aliorum sui generis hominum, puta impudicorum, leuium ac inhonestorum hominum præsentia non pudeat eos de seipsis sua facinora referre, de fraudibus suis gloriari, iactare de felicitate scelerum suorum. Itaque vbi diabolo confitentur, ibi non timent sua peccata contagiosa narrare ad infectionem innocentium animarum, quo non solum exemplo, verum etiam verbo bonos scandalizent, & quantum in se est, corrumpant: & id eò, quia cum patre suo diabolo eadem faciunt opera, eundem quoque referunt fructum, haud dubium eandem cum illo mercedem quoque tandem recepturi. Hos autem (vt dixi) facit diabolus, ad confessionem venientes sacramentalem, vbi à peccatis exui, Deo que deberent reconciliari, mutos. Si quidem ibi diabolus eorum strangulat colulum & ora, ne loquantur, & ne ipse eos suos amittere cogatur captiuos. Quæris fortasse, quomodo diabolus impedit confessionem, & quare de secunda quæstione, quare scilicet impediatur, citò responderi potest: Quia per confessionem veram peccatorum animam peccatricem, quam iure possidebat, vt pote quæ suapte voluntate illi sese subdiderat, scit se amittere: id eò in eam quibus potest modis retrahit. Deinde eos quos scrupulis inuilibus, quos timore, pusillanimitate, atque dubiorum ambiguitate interrumpat, & deuotionis in eis spiritum per huiusmodi extinguit, scit in confessione reformari, dirigi, atque retia sua euadere, cui rei inuidet potissimum. Solam enim obscuritate gaudet in tenebris, & nunquam in luce ambulans. Quia verò in confessione soluitur obscuritas, lux super nos superna coruscet, & ex filijs diaboli filij efficiamur Dei: id eò diabolus quantis potest viribus, impeditur enitur confessionem. Quam si impediatur, certus est se Dominum illius peccatoris mansurum, ipsum quæ, quantisper ita perferatur, Deo non reconciliandum. Tertio quoniam confessio sancta, non solum spiritualiter exonerat à peccatis, sed etiam conscientiam facit serenam, tristitiam pellit, desperationem propulsat, atque pressuram cordis omnem, quæ propter peccata non confessã, & propter irreconciliationem diuinam hominem torquet, tollit. Idcirco hoc sciens diabolus hostis alacritatis spiritus & bonæ conscientiæ, impeditur nititur, ne confessio fiat peccatorum, inuerm enim ab eo tenetur peccator. In confessione autem peccatorum vbi exhilaratur conscientia, gaudet quæ in Deo, confutatur diabolus cum suis consilijs, propterea quod videre non potest, vt bona ac alacris conscientia gra-

Muti ad confessionem faciendam qui sunt.

Ioan. 1.

Confessione peccatorum eorum diabolus impeditur.

dest in Deo, ut fentiat de Deo in bonitate, & in simplicitate cordis confidat illi. Generat enim vera peccatorum confessio, exonerationem peccatorum, releuationem conscientiae, & spiritus deuotionisque alacritatem tantam, ut homo (quod multis quotidie fit compertum) sibi videatur, qui rectae confessionis sibi conscius est, à grandis cuiuspiam silicis pondere, quod à corde se remotum, liberatus. Hæc igitur (ne prolixus sim) & alia item multa, quæ sacramentum confessionis commonstrant uilissimum, nec aliter, quam secundum baptismum, tabulamque post naufragium peccatoribus ad euadendum institutam, sunt, cur ad eam exorsam habeat confessionem diabolus, & quare eam dissuadeat, ab ea retrahat, eandemque impediat. Cæterum, quomodo quibusve persuasionibus eandem impediat, dicendum est. Primo enim obstruit os diabolus confessionem facturi pudore: excitans in corde hominis, timorem, suspitiones, erubescencias, phantasiasque multas alias, ut inducat eum ad silentium peccati, faciatque mutum. Pudor autem hic oritur ex superbia, qua uult uideri ac æstimari, quod non est, nec ab hominibus propter Deum, & ubi debet, agnosci uult quod est. Veruntamen de peccato quidem est uerecundia habenda, sed de confessione peccati haudquaquam est erubescendum. Neque enim ignominia est pœnitere, sed gloria. Per pœnitentiam namque homo se iterum honestat. Gratiam enim Dei recuperat, Deum reconciliat, famam sibi restituit, diaboli abijcit iugum, conscientiam serenat & pacat, ex peccatore facit iustum, & ex seruo diaboli, Dei filium. Non igitur ex pudore est relinquenda confessio, ubi fructus tam multiplex obtinetur, ubi demonium à te eijcitur, ubi anima tuae sanitas restituitur. Peccare est ignominiosum, pœnitere de peccato est honorificum. Quando peccare decreuisti, pudor te retrahere debuisset. Modo uero quod te honestat, abijcere times? Non omnis pudor ignominiam adducit, quia fitur scriptum est: *Est confusio adducens gloriam*. Nonne igitur insania est timere te mundari, timere abluui, qui non timuisti inquinari? An immundum esse non pudet, & pudet mundari? Et quid times? Num te deridebit sacerdos? Num odiet? Num despiciet? Minimè. Quando enim te derideret, qui tibi congemiscit? In id quanto purius nudusque eidem fueris confessus, tanto eum facis de te sentire meliora. Indè enim cognoscit tuam synceritatem, & ueram pœnitentiam, quam non potest non uenerari. Quanto ei igitur in ardua re te illi credideris, eo magis te diligit, qui te illi ad obediendum subiicit, eius consilijs acquiescis, ei secreta tua nudè reuelas, te eius discipulum ac filium constituis, maxime omnium illi confidis, quomodo te contemneret, aut non amaret? Diabolica sunt hæc susurria, timorem inanem habentia, quæ pudorem obstinatum, timoremque ac pusillanimitatem confitendi tibi inducunt. Eijce tu igitur diabolum hunc mutum abs te, pedibus calcabasiliscum & serpentem, & euome uirus abs te. Sed nimis est, inquis, peccatum meum probrosum, idèd non reuelandum. Quæ consolatio tibi est, si hominem tuum peccatum lateat, quando hoc Deo cognitum & nudum est? An ignoras peccatum non confessum, coram Deo continuo stare, & te accusare, clamans & tibi postulans uindictam? Quid quod peccatum tuum non confessum uniuerso manifestabitur orbi? Quid quod ignominia grauissima tunc, puta in iudicio extremo, coram omnibus ibi presentibus affectus

Confessionem quod impediat diabolus modis.

I.

Pœnitentia fructus multiplex.

Eccl. 4.

Psal. 90.

Peccatum non confessum quid efficiat.

DD 3. in om-

Math. 4.

in omnium venies execrationem? Modo igitur timore quocunque depulso confortare, statuens omnia peccata tua sacerdoti confiteri, & pacificam hilaremque mentem tibi reducere. Dic: *Vade Satana*. Ego vtriusque odio motus, & te & me confundam. Omnes enim technas & fraudes tuas, omnes abominaciones meas in tui meique contemptum, & ad Christi honorem sacerdoti explicabo. Accedit his alia ratio, quare confiteri non erubescas. Si quidem curari nunquam potes à peccato, à pressura cordis (quamdiu sub mala conscientia viuis) nisi confitearis. Propterea quod faciendum aliquando est, si in peccatis tuis non vis mori damnarique, modo fac. Secundo obstruit os diabolus, mutumque facit confiteri volentem spe longioris vitæ. Verum non te fallat hæc spes, vt semper differas confiteri de crastino in aliud cras, quia de vita tua nihil est in potestate tua, nihil in scientia tua, nihil in opinione tua. Dic, quot tui similes inopinate vides quotidie in peccatis mori? quot vides inter sacramentorum perceptionem non compunctos ac desperantes animam efflare? quot obstinatos denique cernis in fine quidem (terribili eos vindicante iustitia diuina) & inter vitæ extrema velle confiteri? Hoc ipsum tibi quoque metuè, si dum sanus es, & peccare potes, confiteri differas, euenturum. Iam igitur virus euome totum in confessione, & sanare. Tertio obstruit os peccatoris diabolus facisfactionis timore. Habet enim confitens fortasse aut res alienas, aut bona iniusta, qua non vult restituere. Quare sciens restitutionem sibi mandandam, non vult confiteri. Pari modo est de restitutione famæ, quæ ablata est: quæ tamen nisi restituatur, & læso satisfiat, frustra fit confessio. Quarto impedit aut suffocatur diabolus confessionem timore recidendi. Nam sæpius iterata confuetudo, experta infirmitas, peccati quoque delectatio rememorata à diabolo obiiciuntur, & timorem incutiunt, quod se continere non possit, quod frustra propterea confiteatur, quod gratis denique se confundat: quando quidem nihil possit emendare, & hoc modo homo peccator super seipso fundamentum sibi locans ruinosum, dum sibi ipsi nõ audet confidere, quem fortem, constantemque nunquam est expertus, & in Deo non didicit sperare, non audet propositum certamen, & conflictum pro continentia à peccato, aut pro melioris vitæ sanctimonia assumere. Quare etiam superstitium arbitratu confiteri, propterea quod spes vitæ correctioris post confessionem ei sit nulla. Cæterum erras fili, qui sic cogitas. Nam etsi hæcenus semper in priora recideris peccata, hoc tamen tibi fortasse accidit ideo, quod tuis & viribus & armis tantum pugnaueris, Deum non inuocas. Quamobrem nunquam vicisti.

II.
Confessio dilata quid magis addecat.

III.

III.

Verum nunc de teipso quidem liceat tibi desperare. Nihilominus tanta constans sit voluntas deserendi peccatum, & sanctè viuendi fixam maneat propositum, quod fundetur, confirmeturque in spe diuinæ bonitatis, in adiutorio altissimi, in protectione Dei cæli cuius virtutis inuocatione tibi ad pugnam. Satage igitur, vt in te non deficiat bona voluntas, vt oratio ad Deum in pugna non quiescat, & aderit tibi diuinum, ne à diabolo vincaris, auxilium. Vade igitur, confitere humiliter, & si timeas recidere in peccato, saltem iam non intendas aliquando ad peccatum redire. Sit modo propositum tuum nullo pacto consentire posthac peccato. Timor ille nihil tibi nocet.

Psalm. 90.

nocebit. Confitere & per humilem verecundamque confessionem diabolo
 sua infliges vulnera, infirmabitur vehementer virtus eius omnis, quam
 haecenus in te exercuit. Praevalebis adversus eum, si tamen verè ab eo re-
 cesseris, illumque contempseris. Saeviet in te fortasse frequentiore insultu, &
 tentandi magis assidua importunitate, sed non maiori virtute te fatigabit.
 Tu interim pro auxilio clamare in caelum non desine. Assidua surgit tenta-
 tio, & tu assidue quoque illi orationem oppone. Non deerit tibi Deus, si tri-
 bisti tu non defueris. Dominus enim protector vitæ tuæ, à quo trepidabis?
 Dic: *Si constiterint adversum me castra, non timebit cor meum. Si exurgat adversum*
me praelium, in hoc ego sperabo. Sunt alij muti quos diabolus quoque elingues
 facit. Qui ut stipites, seu ut statuae stant in templo muti à laude diuina, ab
 oratione, & à verbo Dei. Templum visitant magis ad vitandum oppro-
 brium hominum, ne ceteris sint hominibus dissimiles. Aut vbi sunt in lo-
 cis sacris, quantum sunt ad orandum, ad gratias agendas, ad laudandum
 Deum quoque elingues, tantum ad profana, mundana, ac noxia collo-
 quia sunt alacres, Deo muti, diabolo eloquentes. Sunt tertij muti, qui
 proximum videntes hallucinantem, qui delinquentem, aut labentem in-
 tuentur, nec tamen verbo sustinent exhortationis, non admonent, non
 persuadent ad meliora. In hoc quoque genere sunt qui contristatum ani-
 moque deiectum proximum non consolantur, confortant, fraternæ chari-
 tatis, compassionisque humanæ immemores. His iudicium sine miseri-
 cordia erit, quia non fecerunt misericordiam. Quarti sunt muti qui dam-
 nabiliter tacent, vbi in consilijs, & in iudicijs pro veritate, & iustitia, aut
 contra iniquitatem, aut contra proximorum, pauperum ac viduarum op-
 pressionem loqui debent. Dissimulant enim & tacent, neminem volentes
 offendere, placentia tantum loquentes, ne gratiam, fauorem beneficiumve
 cuiuspiam amittant. Quibus non minus insensati sunt, qui huiusmodi sibi
 asciscunt consiliarios, doctores & iudices, qui vi non possunt irrumpere
 iniquitatem.

Humilis eb-
 fessio pecca-
 torum quid
 boni adferat.
 Psalm. 11.

Psalm. 26.
 Ibidem.

Muti à laude
 Dei qui sunt.

Esaiæ 50.
 Muti à frater-
 na correptione
 ac consolatio-
 ne qui.

Jacob. 1.

Muti in ad-
 ministratio-
 ne iustitiæ
 qui sunt.

Esaiæ 50.

Eccle. 7.

1. Tim. 4.

Lutherano-
 rum cecitas
 & mutitas
 quam exitia-
 lis.

VI
21

dinesque Ecclesiasticas explodant, mutant, abrogent, suaque, imò pessimi nescio cuius demonis instituta & ordinationes effectas in locum eorum denuo supponant. Cuius tamen aliam non habent rationem, quam suam impissimam superbissimamque temeritatem, puta ne quicquam non reiectum sperumque apud illos maneat Ecclesiasticum, apostolicum, aut orthodoxum, quod vetustatem canonicam redoleat. Dominus noster Iesus Christus nobis in laudem suam & gloriam largiatur, vt prout continuique sumus in oratione feruentes, in eius laudibus assidui, & in peccatorum nostrorum confessione humiles, qui est benedictus in secula, Amen.

DOMINICA IIII. QUADRAGESIMAE, EPISTOLA B. Pauli Apostoli, ad Galatas IIII.

Scriptum est: Quoniam Abraham duos filios habuit, unum de ancilla, & unum de libera. Sed qui de ancilla, secundum carnem natus est: qui autem de libera, per reuersionem, qua sunt per allegoriam dicta. Hac enim sunt duo testamenta: unum quidem in monte Sina, in seruitutem generans quae est Agar. Sina enim mons est in Arabia, qui coniunctus est ei, quae nunc est Hierusalem & seruat cum filiis suis. Illa autem, quae sursum est, Hierusalem, libera est, quae est mater nostra, sicut scriptum est: Latere sterilis, quae non parit, erumpere & clama, quae non parturit: quia multi filii deserta, magis quam eius, quae habet virum. Qui autem fratres secundum Isaac promissionis filii sumus. Sed quomodo tunc si qui secundum carnem natus fuerat, persequatur eum, qui secundum spiritum, & nunc. Sed quid dicit scriptura? Ecce ancillam & filium eius. Non enim haec erit filius ancillae cum filio liberae. Itaque fratres, non sumus ancillae filii, sed liberae: qua libertate Christus nos liberauit.

Isaia 54.

Gen. 21.

PARAPHRASIS IN EANDEM EPISTOLAM.

NON incongruè hac lectione hodiè vtitur Ecclesia. Siquidem penitentes consolari volens, multos atque penitentiae operibus afflictos, dum alia spiritui iucunda multa diuino admisceat officio, hac epistola quoque suos nititur filios consolari, quod à seruitute peccati & legis ad libertatem filiorum adoptionis sunt transfati. Galatis namque scribens Apostolus legem Mosaicam existimantibus Christiano cuius obseruari necessariam, eos insipientiae coarguit, adstruens Christianos ad obseruantiam legis Mosaicæ, quatenus caeremonialia iudiciali aue attinet, minime obligari. Itaque ait: Scriptum est in Genesi Abraham duos habuisse filios: Vnum de ancilla Agar, quae superioribus annis fuerat Abraham & Sarae uxoris Abraham ancilla. Hanc enim Sara, videns se sterilem dederat marito, vt vel per illam semen reciperet ex marito. Quam tamen absque dubio antequam cognouit Abraham, duxit ante in uxorem. Natus itaque est ex ancilla Agar Abraham filius Ismael. Deinde cum respexisset quoque Sara Dominus sterilitate ablata, ipsa eadem libera ac domina Abraham peperit filium Isaac. Porro, qui de ancilla natus est secundum carnem, id est, natu-

Gen. 16.

Gen. 21.

Gen. 17.